

Was ik het geweest

Ik zweet. Het zijn vooral mijn handpalmen. Om eerlijk te zijn ben ik bang iemand tegen te komen die ik de hand moet drukken. Het risico is groot dat we aan elkaar vast blijven kleven.

Alles jeukt: m'n hemd jeukt, m'n sokken, m'n werkbreek waar dit weekend de schroevendraaier en het mes van het werk zelfs nog in zitten.

Ik buig voorover naar de bankbediende, hoewel kogelvrij glas ons van elkaar scheidt, en zeg tegen haar dat ze nu op moet schieten. Ik heb mijn legitimatie meegenomen plus het afschrift van de site blocket.se waarop een perceel te koop wordt aangeboden. Dat zou genoeg moeten zijn om haar het gevoel te geven dat ze zich aan de eisen van de financiële inspectie houdt.

Ze glimlacht. Ze knikt.

Ze schrijft iets op een soort formulier.

Dan glimlacht ze weer, doet een luikje open en begint geld te tellen.

Vierhonderd-twintigduizend. In briefjes van vijfhonderd. Ik zweet nog erger.

Ze stopt het geld in een envelop en de envelop daarna in een plastic hoes.

Ze overhandigt het me samen met een bon. Ik stop alles in een plastic tas.

En ik denk: stel nou dat ik zo erg zweet dat mijn zweet DNA-sporen achterlaat op het plastic hoesje.

Ik probeer een smile, maar voel me alleen maar lullig.

Ik loop naar de uitgang. Nog een paar seconden nu. Daarna is het voor deze keer voorbij.